

عنوان مقاله:

مولفه های پایداری در شاهنامه فردوسی

محل انتشار:

دومین همایش بین المللی شرق شناسی، مطالعات ایرانی و بیدل پژوهی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

معصومه طاهری - کارشناس ارشد ادبیات پایداری فارغ التحصیل از دانشگاه شیراز

غلامرضا کافی - عضو هیات علمی دانشگاه شیراز

خلاصه مقاله:

ادبیات پایداری، یکی از انواع ادبی است که شرح حال پایداری و مقاومت مردم در برابر دشمنان، متجاوزین و بیگانگان و اغیار را بیان می کند و مختص به یک دوره و ملت خاص نیست و ریشه در تاریخ بشریت دارد. این پژوهش شاهنامه با دیدی پایداری بازخوانی شده و هدفش این است که مشخص نماید فردوسی برای بیان اندیشه های پایداری خود از چه مولفه های پایداری بهره گرفته است با تحلیل و بررسی محتوای شاهنامه، این نتیجه حاصل شده است که فردوسی با به کارگرفتن مولفه هایی چون داد و دادگری، بصیرت، دشمن شناسی و دشمن ستیزی، اعتراض به وضع موجود، جنگ و آمادگی مقابله با دشمن، صلح جویی، هجو حاکم جور و بیدادگر، مردم داری، دین گرایی و پایبندی به عقیده، ستایش مبارزان، حمایت از مظلوم، مرگ مجاهدانه (شهادت طلبی)، بیگانه ستیزی و هجو بیگانگان، وطن دوستی، اتحاد و همدلی، غفلت ستیزی و تذکر حماسه پایداری بزرگ شاهنامه را به نظم کشیده است و با اشعار خود ثابت میکند که ایرانیان مردمی هستند پایدار و مقاوم در برابر انواع هجوم ها و در واقع شاهنامه اش حماسه مقاومت ها، پایداری ها و دلیر مردیهای مردم ایران زمین است. با توجه به وجه تشابه و تقاربی که حماسه و ادب پایداری دارد، میتوان گفت علاوه بر اینکه شاهنامه حماسه ای بزرگ است از جمله متون ادب پایداری نیز به شمار می آید.

کلمات کلیدی:

فردوسی، مولفه های پایداری، شاهنامه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/830331>

